

The background of the cover is a stylized illustration of a forest. Several tall, thin tree trunks with textured bark are scattered across the scene. The ground is a mix of green and brown, suggesting grass and fallen leaves. In the lower-left foreground, there is a large, irregularly shaped pool of blue water. A dark, vertical object, possibly a log or a person, is partially submerged in the water, creating ripples. The overall style is graphic and somewhat somber.

JAN CHMELÁŘ

POSLEDNÍ SLZA

HUGGIGOVO PROROCTVÍ

● — pointa

Poslední slza Huggigovo proroctví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Jan Chmelář
Poslední slza – Huggigovo proroctví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POSLEDNÍ SLZA

HUGGIGOVO PROROCTVÍ

JAN CHMELÁŘ

Praha
2022

PROLOG

Vyzábělý stařík se krčil u zdi kruhové, zcela prázdné místnosti a čekal, jak to všechno dopadne. Proti němu stál vzpřímený vysoký muž s dlouhým černým vousem a v černém plášti, který mu sahal až ke kolenům. Ve tváři měl křivý výraz. Dřív mohla být docela hezká, ale nyní byla znetvořená něčím, co se dá popsat jen jedním slovem – ZLO.

Už neskutečný čas stáli proti sobě a beze slova si upřeně hleděli do očí. Stařík netušil, jak dlouho to už trvá. Mohlo uběhnout deset minut, tři dny, anebo dvacet let. Čas mu splýval v jednu velikou bledou skvrnu. Svět se zúžil jen na dvě nenávistné, žádostivé, zlé oči.

Stařík věděl, že to už dlouho nevydrží. Blížil se jeho konec. Tento souboj nemohl vyhrát. Nad vodou ho držela už jen poslední věc: jeho protivník se nesměl dozvědět jednu myšlenku. Stařík ji proti němu úzkostlivě chránil, schovával ji v nejzazších hlubinách své mysli.

Náhle mu hlavou projela ostrá bolest. Nepřítel znovu tvrdě zaútočil. Stařík se ocitl na pokraji svých sil.

Dříve nevypadal tak jako teď. Nebyl tak vyzábělý ani seschlý a nechouli se u zdi. Býval vysoký stejně jako jeho soupeř a plný energie. Teď už mu jí moc nezbývalo.

Další proud bolesti. Úzkostlivě zaúpěl a zatnul zuby.

Všechno kolem potemnělo. Jediné, co teď stařík vnímal, byl plán, který se mu zrodil v hlavě. Jediná možnost, jak se zachránit. Avšak nebylo to sobectví, co jej pohánělo. Byla to touha varovat ostatní před nebezpečím, které jim může hrozit. Stejně již ztratil veškerou naději na úspěch. Červené oči jej stále silněji probodávaly a nevzdat to bylo stále těžší.

Další proud bolesti.

Stařík sebou škubl a padl k zemi. Pohled však z nepřítele nespustil. Vysoký muž se tyčil nad ním a ve tváři měl vítězoslavný výraz. Starci po čele stekla krůpěj potu a zaštípala ho v oku. Nezavřel jej. Měl už jasný cíl. Odhodlaně hleděl na svého protivníka, pomalu vstal. Rozkročil se a připravil svou mysl na poslední, závěrečný odpor. Myšlenka, kterou celý čas tak úpěnlivě chránil, se teď stala jeho jedinou zbraní. Byla tak silná, že jeho soka mohla naprosto ochromit. Byla tak překvapivá, nebezpečná a zároveň vzrušující, že nikdo nemohl zvládnout pojmout ji celou naráz.

Další útok, další bolest, která jako blesk projela staříkovou myslí i tělem.

Nevzdal se. Naposledy obrnil své myšlenky. A pak všechnu svou zbývající sílu i myšlení naráz vypustil do vysokého černého muže.

Ucítil záchvěv slabosti a padl na kolena. Na chvíli ztratil vědomí.

Když však otevřel oči a pohlédl před sebe, na jeho zuboženém obličejí se objevil úsměv. Černý muž ležel omráčený na podlaze. Povedlo se. Ale souboj prohrál a jeho protivník získal, co chtěl. Stařík si však zachránil život a to bylo v tuto chvíli hlavní.

Zbývalo už jen dostat se odsud pryč. Černého muže zabít nemohl, a tak na nic nečekal a otočil se ke dveřím. Pomyslel na tunel, který kdysi vykopali trpaslíci. Pamatoval si dokonce první zásek krumpáčem. Byl tenkrát u toho. Nikdo jej za ta léta neobjevil. Útěk nebude těžký.

Pak ale teprve všechno začne, pomyslel si a neslyšně vyklouzl z místnosti.

KAPITOLA PRVNÍ

CO JE PŘÍŠTÍ ZASTÁVKA?

Chodil jsem pořád dokola po pokoji, neschopen něco udělat. Tak jsem se těšil. Zítra je poslední den školy. Rozdá se vysvědčení a pak už hurá domů, sbalit věci a jedem. Přestal jsem nesmyslně přecházet a zapnul jsem notebook.

„Niku, jdeš na večeři?“ zeptal se mě můj spolubydlící Lukáš.

„Jo, jo, počkej chvíli!“

Aspoň napíšu Benovi, ať nezapomene koupit jídlo anebo na sraz vůbec přijít. To by mu bylo podobné. Vlak odjíždí 15.05, tak ať je tam alespoň o deset minut dřív. Stejně přijde na poslední chvíli.

„Dělej, nebo ti vypnu hotspot.“

„Však máš neomezená data.“

Ještě jsem rychle našel na zítřek spoje domů z intru a potom autobus do Olomouce z domu a pak jsem s povzdechem zaklapl notebook. „Už jdu, Luku.“

Čekal jsem už asi čtvrt hodiny. Kurňa, tak kde je? Podíval jsem se na hodinky. Tři hodiny. Radši zajdu koupit jízdenky. Přešel jsem k okénku: „Prosím, dvakrát studentskou do Hluboček.“

Paní se na mě zamračila, jako kdybych ji obtěžoval. „Dvanáct.“

Podal jsem jí peníze a vzal si od ní jízdenky. „Nashle,“ řekl jsem a vrátil se na své místo ve vestibulu hlavního nádraží. Patnáct nula dva. Ben pořád nikde.

Patnáct nula čtyři. Konečně! Ben přispěchal do vestibulu s otevřeným batohem a stanem v ruce. „Ahoj, Niku. Promiň, že jdu pozdě, nestihl jsem tramvaj.“

„Hlavně že jsi tady. Tak rychle, za minutu nám jede vlak!“

S těžkými krosnami na zádech jsme se rozběhli k eskalátorům. V podchodu jsme málem srazili starší paní, která se belhala proti nám s velkými nákupními taškami.

„Promiňte,“ omlouval jsem se za běhu.

„Chuligáni, neumíte se chovat?“ křičela na nás.

To už jsme ale utíkali po schodech nahoru na nástupiště. Právě včas! Průvodčí se zrovna chystal fouknout do píšťalky. Rozběhli jsme se k otevřeným dveřím a naskočili jsme do vlaku právě ve chvíli, kdy se začaly zavírat. Uf! Tak to bylo těsně.

Vybrali jsme si kupé, ve kterém si jeden postarší vousatý pán četl noviny a mladík, kterému mohlo být něco kolem pětadvaceti, jen tak seděl a hleděl.

Krosny jsme si jenom uložili pod nohy, protože naše cílová stanice byla vzdálená jen asi deset minut cesty. Plán byl jasný: vystoupit v Hlubočkách a vydat se do vojenského újezdu Libavá. Už dlouho jsme chtěli podniknout něco jako přežití v divočině. Vyrazit právě do vojenského újezdu byl můj nápad. Myslel jsem si, že je to ideální místo pro náš plán, protože to byl obrovský prostor plný lesů a luk, kde nikdo nežil ani nechodil. Čtyři dny jen my a příroda.

Po pár minutách trapného ticha, kdy nikdo nic neříkal a nikdo neměl co dělat, vyndal mladík ze svého batohu krabičku se sušenkami. Vypadaly lákavě. Některé měly bílou polevu, některé zase tmavě hnědou. Mladík zhltl jednu bílou, ale uprostřed sousta se zarazil, když si uvědomil, jak se na něj díváme.

„Vemte si,“ nabídl nám.

Vzali jsme si každý jednu bílou. Měly jogurtovou příchutí a chutnaly výborně. „Děkujeme,“ řekli jsme oba zároveň.

Mladík se otočil i na staříka, který přestal číst noviny a vzal si jednu čokoládovou. „Hmm, moc dobré,“ pochvaloval si. „To jsou domácí?“

„Ano,“ přikývl mladík. „Zkuste i ty čokoládové, jsou lepší,“ otočil se zase na nás.

Kdo by odmítl? Zakousl jsem se do křupavé sušenky s čokoládovou polevou. Koutkem oka jsem zahlédl, jak stařík pouští své noviny na zem. Vmžiku usnul. Poslední, co jsem viděl, než se mi také zavřely oči, byl škodolibý výraz na mladíkově tváři, když se zakousl do další bílé sušenky.

S trhnutím jsem se probudil. Mladík byl pryč. Právě jsme vyjízďeli ze stanice. A sakra! Zapomněli jsme vystoupit, blesklo mi hlavou. Podíval jsem se na hodinky.

Cože!

Bylo 16.27.

Ve vlaku jsme seděli už asi hodinu a půl. Jak jen jsme mohli na tak dlouho usnout?

To už se probudil i stařík. Spokojeně se protáhl, potom se také podíval na hodinky a vykulil oči.

„Tak to vypadá, že jsme si pěkně pospali.“

Nešťastně jsem hleděl, jak se usmívá. Zřejmě svou zastávku neproměškal. Drcnul jsem do Bena, který ještě pořád chrápal.

„Vstávej!“

„Co je?“ protíral si oči.

„Máme problém, zřejmě jsme dojeli o dost dál, než jsme chtěli. Je půl páté.“

„Cože? Co je příští zastávka?“

„To nevím.“

„Ale já ano,“ ozval se postarší pán. „Teď jsme právě vyjeli z Brun-
tálu. Další zastávka jsou Milotice nad Opavou. Budeme tam tak za
deset minut.“

„Aha. Děkuju.“ Neměl jsem tušení, kde to je.

Vtom mi to došlo. Ten mladík. Sušenky!

Začal jsem se horečně přehrabovat v batohu. Moje obavy se po-
tvrdivy. Peněženka byla pryč. A mobil jakbysmet.

„Bene! Ten chlap mě okradl,“ řekl jsem nešťastně.

„Mě taky,“ odpověděl Ben zkroušeně, když nahlédl do své krosny.
„Peněženka i mobil jsou ty tam. To je hajzl.“

Děda se rychle podíval do svojí tašky a spokojeně pokýval hlavou:
„Mojí tajnou kapsu neobjevil. Cha!“ Pak se znovu obrátil na nás: „Tož
co naděláte, posaďte se a počkejte. V Miloticích vystoupíte a zpátky
pojedete stopem, ne?“

„Na to jsme ještě nepomysleli,“ odpověděl jsem.

„Jenže už je večer, a navíc v dnešní době nikdo stopaře nebere.
Než se dostaneme zpátky do Hluboček, bude půlnoc,“ namítl Ben.

„No jo,“ povzdechl si vousáč. „A jak se jmenujete, smím-li se zeptat?“

„Nik.“

„A Ben,“ odpověděli jsme.

„Já jsem Boris,“ usmál se na nás a podal nám oběma ruku. „Za mých
mladých let jsem jezdil stopem pořád. Jednou jsem takhle dojel až
do Moskvy a nezaplatil jsem za to ani cent. Vlastně jsem se nikdy
ani nenaučil řídit auto. Nepotřeboval jsem to. Ale teď už jsem na to...
ehm... starý, no, a musím jezdit vlakem,“ zasmál se hlubokým hlasem.

„A to jste se nebál, že by vás třeba mohli okrást? Nebo unést?“
divil jsem se.

„Nebál, no, a taky jsem na to párkrát doplatil. Od té doby použi-
vám svou tajnou kapsičku. Tam nikdo mé peníze nenajde,“ zasmál
se znovu.

„Jenže my žádné tajné kapsičky nemáme a teď jsme bez peněz a někde úplně jinde, než jsme chtěli,“ opáčil Ben.

„A co jste měli v plánu?“ zeptal se Boris.

Ve stručnosti jsem mu povykládal, co jsme chtěli podniknout.

„Ale to vůbec není problém,“ zareagoval stařík. „Vždyť je jedno, jestli půjdete tam, nebo tady. Stan máte, jídlo máte. A za Vrbnem pod Pradědem začíná CHKO. Tam máte spoustu krásných lesů, kde můžete přežívat až do aleluja. Máte štěstí, že jste se zadarmo dostali takhle daleko, tak toho využijte, ne?“

Začal se přehrabovat ve své tašce a vytáhl peněženku. Z ní vylovil jednu velkou minci. Bylo to padesát korun. „No, tohle jsou veškeré drobné, které mám, ale na cestu do Vrbna vám to bude stačit. Vlakem je to asi půl hodiny.“

„Tak teda děkujeme,“ vzal jsem si od něj peníze.

Ben pokrčil rameny. „Sice to není vojenský újezd, ale co. Máme vlastně štěstí, že za celou dobu nepřišel průvodčí. Teď už u sebe nemáme ani ty lístky do Hluboček.“

Jen to dořekl, ozvalo se z vedlejšího kupé: „Prosím, předložte své jízdenky.“

Naštěstí vlak právě začal zastavovat. Rychle jsme popadli krosny, nasadili kšiltovky a otevřeli dveře kupé.

„Nashle a děkujeme,“ otočil jsem se ještě na Borise.

„Nemáte za co. Hlavně si to užijte, kluci,“ usmál se na nás.

Osobní vlak do Vrbna pod Pradědem jel naštěstí skoro hned, takže jsme tam byli už ve čtvrt na šest.

Chvilí jsme se jen tak trmáceli ulicemi, když tu moje oči spočinuly na modré telefonní budce.

„Bene, co kdybychom zavolali z budky rodičům, když máme těch pár korun?“ navrhl jsem.

Vlak nestál skoro nic, takže nám ještě nějaké peníze od Borise zbyly.

„Jo, jasně, a až se dozvědí, že se necháme tak lehce okrást, už nás nikdy nikam nepustí. Já myslím, že je dobrý nápad zůstat ty tři noci někde tady. Je tu spousta lesů,“ ukazoval na mapu na tabuli, kolem které jsme zrovna procházeli. „A zpátky můžeme jet třeba stopem, jak navrhoval ten děda?“

„Však s tím jsem počítal. Jen jsem chtěl dát rodičům vědět, jak jsme na tom. Stejně se to dozví, až se vrátíme. Nebo jim chceš zatajit, že jsme přišli o peněženky a mobily?“

„No, to asi ne. Ale kdybys jim to řekl teď, přijeli by si pro nás a bylo by po dobrodružství.“

„Máš pravdu,“ uznal jsem. „Ale máme dost jídla? Chtěli jsme přece ještě něco nakoupit, ale teď máme jen pár šupů. To nám nevystačí ani bochník chleba.“

„Neboj, Niku, nějak si poradíme, v nejhorším budeš o hladu.“

„Já?“ podivil jsem se. „A co ty?“

„Já jsem mladší, potřebuju vyrůst, takže mám v jídle přednost.“ Ve skutečnosti mu bylo šestnáct let (mně sedmnáct) a měřil o dobrých deset centimetrů víc než já.

Raději jsem změnil téma: „Dneska se ještě můžeme projít po městě a třeba sehnat, jak ty říkáš, nějaké jídlo. Přespíme na kraji lesa a zítra se vydáme dál.“

„Dobrý nápad,“ odvětil Ben a poškrábal se na hlavě, „ale jsem teď nějak unavený, mohli bychom si trochu odpočinout.“

„Souhlasím,“ řekl jsem a ukázal na nedalekou lavičku.

Náš odpočinek zabral asi hodinu, protože jsme si povídali... no, o čem si tak můžou kluci v našem věku povídat: o holkách. To nám vždycky zabere aspoň jeden den, když jsme spolu na výletě.

Bylo už skoro sedm, když jsme se opět vydali dál. Když už se začínalo šerit, dorazili jsme do okrajové části města, která se jmenovala Železná, jak jsme zjistili od jednoho místního obyvatele.

Na kraji obce, kde už byl na dohled les, stála malá hospůdka. Bena napadlo, že bychom mohli zajít dovnitř a pomoci s úklidem nebo umýváním nádobí.

„Třeba nám za to dají večeři a nocleh,“ řekl s nadějí.

„Nechtěli jsme přespát spíš někde v divočině?“ namítl jsem.

„Ale no tak, tohle je taky dobrodružství. Svým způsobem,“ mrkl na mě Ben. „A krom toho mám fakt hlad.“

Moc jsem tomu nevěřil, ale proč to nezkusit.

Vykročili jsme ke dveřím, když vtom jsem koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Byla už tma a ulice byly téměř pusté. Rychle jsem se otočil a v poslední chvíli jsem si všiml, že nějakí dva lidé mizí v uličce naproti hospodě. Byla to mladá dívka a za ní utíkal asi dvoumetrový chlap. Nevypadalo to, že by si jen hráli na honěnou. Nikdo kromě mě si toho nevšiml. Chvilí jsem váhal, ale pak jsem se rozběhl tím směrem. To se mi málem vymstilo, protože po silnici zrovna jako naschvál jel traktor. Uskočil jsem dozadu a jen tak tak se vyhnul jeho masivním kolům.

Uf! To bylo o fous!

Rozhlédl jsem se a přeběhl silnici. Dorazil jsem k ústí uličky. Nebyly v ní žádné lampy, vládlo tam šero. Rychle jsem vyndal z batohu baterku, rozsvítil ji a běžel dál.

Po chvíli ulička zatočila doleva, načež vedla ještě asi sto metrů do místa, kde se rozdvjovala na dvě ještě menší cestičky. Jedna vedla kolem lesa a druhá zatačela malinko víc doprava. V tu chvíli jsem zaslechl, jak někdo hodně tlumeně křičí: „Pomoc!“ Posvítíl jsem baterkou na cestičku u lesa a v jejím matném světle jsem to uviděl. Stál tam ten velký chlap a držel zezadu tu dívku. Jednou rukou jí zakrýval pusku, aby nemohla křičet, a v druhé držel uspávací pistoli – takovou, co se používá na zvířata. Kupodivu si mě ani jeden z nich nevšiml, protože moje baterka už zažila lepší časy. Na nic jsem nečekal, odhodil jsem batoh a s baterkou v ruce jsem se rozběhl k nim. V poslední

chvíli mě útočník zaregistroval a zamířil na mě pistolí. Napřáhl jsem se, vyskočil a udeřil ho baterkou.

Ozval se dutý zvuk, jak baterka narazila na chlapovu hlavu. Spadl dozadu a střela z jeho pistole mě minula jen o vlásek. Doskočil jsem na zem vedle něj, ale podrazil mi nohy a já jsem se zřítíl hlavou napřed na tvrdý asfalt. Před očima mi začaly tančit hvězdičky. Rychle jsem se otočil a viděl jsem, že útočník stojí nade mnou. Napřáhl se obrovskou pěstí k smrtícímu úderu. *Tak to je můj konec.*

Lup, ozvalo se odkudsi zezadu a muž se svalil na zem. Za ním stál Ben s uspávací pistolí.

„Děkuji,“ podíval jsem se na něj s úlevou.

Vstal jsem a oprášil si kalhoty. Zvedl jsem hlavu. Opodál stála ta holka. Když viděla, že se na ni dívám, rozběhla se ke mně, padla mi do náručí a rozplakala se.

„To bude dobrý,“ utěšoval jsem ji.

Byla o pár centimetrů menší než já. Tmavé vlasy jí spadaly na ramena. Voněla šamponem a jehličím.

„Děkuju, moc vám oběma děkuju.“ Odtrhla se ode mě a usmála se usazenými očima i na Bena.

Ten jí úsměv oplatil. „Já jsem Ben,“ podal jí ruku, „a tohle je Nik.“

„Já jsem Anita, ale říkejte mi Anitko.“

Podíval jsem se jí do očí a ona můj pohled opětovala. Tak krásné zelené oči jsem ještě neviděl. Měla na sobě šedé tepláky a tričko, které asi dřív bývalo bílé. Na zádech nesla hnědý batoh, který už taky určitě zažil lepší časy. Vypadala tak na patnáct, možná šestnáct let.

„No tak! Probudte se, vy dva,“ vytrhl mě z přemýšlení Benův hlas. „Měli bychom odsud zmizet,“ ukázal na ležícího chlapa.

„Jo, máš pravdu,“ řekla Anitka.

„Ale kam?“ zeptal se Ben, když jsme všichni tři jen stáli a tupě na sebe hleděli. Já jsem neměl sílu ani přemýšlet. Byl jsem unavený z náročného dne, měl jsem hlad a z nárazu o silnici mě bolela hlava.

Anitka se na nás podívala a zeptala se: „Vy máte dnes kde spát?“ Dobře uhodla, že ne.

Vyměnili jsme si s Benem pohledy a nepatrně jsme na sebe kývli.

„Tak pojďte se mnou,“ řekla tmavovlasá dívka a vyrazila po cestě směrem do lesa. Pokrčili jsme s Benem rameny a následovali ji. Třeba je její otec myslivec. Kdo ví.

„Co po tobě chtěl ten muž?“ zeptal jsem se naší průvodkyně asi po půlhodině tiché chůze nočním lesem.

Zastavila se a otočila se. „Nevím, šla jsem jenom... ehm... to je teď jedno, šla jsem po ulici a všimla jsem si, že mě sleduje.“ Při té vzpomínce se otrásla, ale pak pohodila hlavou a pokračovala v cestě. „Šla jsem rychleji a rychleji, ale on mi byl pořád v patách. Nakonec jsem se rozběhla a on začal taky utíkat. Běžela jsem, jak jsem mohla, ale on byl rychlejší. Dostihl mě a chytil. Chtěla jsem křičet, ale ucpal mi rukou pusu. Pořádně jsem ho kousla, ale vůbec mu to nevadilo. Pak na mě vytáhl tu svoji odpornou pistoli... a zbytek už znáte.“

„Opravdu jsi ho nikdy neviděla?“ zeptal se Ben.

„Ne, neviděla, jsem si jistá.“

Mohla uplynout hodina, možná trochu víc, když jsme před sebou uviděli světlo.

„Už tam budeme,“ oznámila Anitka.

Vystoupali jsme cestičkami mezi skalkami a nahoře se před námi objevila malá plošina. Právě tam jsme vešli do úzké škvíry ve skále. Byla velmi šikovně skrytá za hustým křovím, takže pro houbaře či jiného náhodného kolemjdoucího byla téměř neviditelná. Ústila do prostoru mezi skalami a ve světle Benovy a Anitčiny baterky (moje se rozbila nárazem o hlavu toho chlapa) jsme viděli kmeny stromů. Slyšeli jsme taky někde bublat potůček a nad hlavami nám zářily hvězdy a svítil měsíc. Byl už skoro úplněk.

„Naty, vedu nám hosty!“ zavolala Anitka.

Popošli jsme ještě kousek a pak jsme před sebou spatřili malou jeskyňku. Vycházelo z ní teplé světlo a vůně pečeného masa. V tom okamžiku zevnitř vyšla dívka. Byla vyšší než Anitka, dokonce možná i o kousek větší než já. Světle hnědé dlouhé vlasy jí spadaly skoro až k pasu. Z jejích kaštanových očí vyzařovala radost, ale také strach. Když však viděla, že Anitka se usmívá, usmála se taky.

„Ahoj, tak pojdte dál, ne? Králík už je upečený.“

KAPITOLA DRUHÁ

SKALNÍ ÚKRYT

„Moc dobrý,“ pochvaloval jsem si. „Kde jste vůbec vzaly takového velkého ušáka?“

U ohně bylo příjemné teplo a králík už skoro celý zmizel. Já i Ben jsme měli po celém dni opravdový hlad. Dozvěděli jsme se, že holky tady bydlí už přes čtyři měsíce. Neměly rodiče ani příbuzné. Utekly z dětského domova a tady v lese našly úkryt, kde byly spokojené a nikdo je zatím neobjevil. To bylo všechno, co jsme z nich při večeři vytáhli. Byla to velmi zvláštní dvojice, s Benem jsme se jejich životu divili, ale zároveň jsme je obdivovali, jak se dokážou samy o sebe postarat. Jeskyňku měly pěkně zařízenou. Vzadu u stěny visely dvě houpací sítě, ve kterých děvčata spala. Uprostřed bylo velké ohniště, kolem kterého jsme seděli na stoličkách udělaných z vyvrácených pařezů. U pravé stěny byla zase navršená spousta různých věcí jako například velká pneumatika, hromada starých kabátů a dek, železná kolečka opřená o zeď nebo prázdné láhve od pomerančové limonády.

Anitka se zasmála. „Ulovily přece,“ řekla a snědla poslední kousek masa, který měla na dřevěném vyřezávaném talíři.

Cítil jsem se trochu trapně – mně se v životě nic ulovit nepovedlo, vlastně jsem to nikdy ani nezkoušel. Anitka se na mě pobaveně podívala a zamrkala. Usmál jsem se na ni, abych skryl své rozpaky.

„A co vy?“ ozvala se vyšší z obou dívek. „Kam máte namířeno?“

„No, vlastně ani nemáme žádný pořádný plán,“ ujal se slova Ben. „Dojeli jsme sem vlakem, máme čtyři dny a chceme někam prostě jít. Přežívat v přírodě. Máme štěstí, že jsme vás potkali, první noc jsme ubytovaní jak nikdy.“

„Nemáte zač,“ pochopila správně Benovo díky Naty.

„To spíš já bych měla děkovat,“ doplnila svou kamarádku Anitka. „Nebýt vás, určitě by mě ten chlap omráčil a chytil... a nechci ani přemýšlet, co by se mnou potom udělal.“ Otrásla se při té vzpomínce.

Naty se zatvářila ustaraně. „Příště musíš dávat větší pozor, ve městě se pohybují různí pobudové nebo úchylové. Těm je lepší se obloukem vyhnout.“

Odtrhl jsem oči od Anitky – uvědomoval jsem si, že se na ni dívám možná až příliš často. Naty vypadala starší z obou dívek a taky kapánek zodpovědnější, ale na Anitku se nezlobila. Jen se bála, aby se jí nic nestalo. Vždyť to byla její jediná kamarádka, asi jediný člověk, kterého měla v životě ráda. To, že se spolu rozhodly utéct z dětského domova, svědčilo o jejich odvaze a možná i zoufalství. Nedokázal jsem si představit, jaké to je, nemít rodiče ani svůj dům.

„Je čas jít spát,“ vytrhl mě z přemýšlení Natyín hlas. „Zítra je taky den a dnes už je pozdě na další vybavování.“

Poprvé jsem si všiml starých dřevěných hodin, pověšených na skobě ve skále. Ukazovaly skoro dvanáct. Uvědomil jsem si, jak jsem unavený, a zívł jsem. Holky se uložily do svých houpacích sítí a já s Benem jsme si ustlali kolem ohně. Spacáky jsme měli s sebou v krosnách. Jeskyně byla krásně vyhřátá. S pocitem bezpečí a plného žaludku jsme během chvilky usnuli.

